

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

RICARD CUGAT

► Manifestació al carrer de Mallorca, dissabte, contra la reforma de la llei de l'avortament que impulsa el PP.

En contra de l'olor de ruda

Dues dones van plantar sis plantetes a la plaça de Catalunya i la gent gran van aplaudir amb força. Un noi va preguntar què era això, i una noia va dir. «Sembla alfàbrega». Devien tenir 20 anys. No, no era alfàbrega: era ruda, i és una planta que fa una olor que no esperaven haver de portar al present moltes de les dones que dissabte passat van sortir al carrer, el dia internacional per a la despenalització de l'avortament, per defensar el dret de la dona a decidir sobre el seu propi cos i manifestar-se contra la reforma de la llei de l'avortament que projecta el Govern del PP.

Una noia advertia que el futur, si a finals d'octubre s'aprova la contrareforma de Gallardón, serà clandestí, com ho va ser en el passat, abans del 1985 quan es va despenalitzar l'avortament en cas de violació, malformació del fetus i greu perill per a la salut psíquica i física de la dona.

La pestilència de la ruda és massa forta per oblidar-la; està massa associada a les pors, a la clandestinitat, a aquells viatges al Regne Unit, que **Montse del Río**, del Casal de la Dona de Terrassa, recordava davant la Delegació del Govern, on va comen-

çar la protesta. Aterrar a Londres, ¿els diners?, els de la caixa de resistència –quantas caixes de resistència han forjat els drets en aquest país–, un bus privat, una clínica privada i por compartida i una soledat íntima i, amb sort, una amiga. Les que tenien menys xarxes –les pobres, les soles, les de poble–, intentaven interrompre un embaràs no desitjat llançant-se de les cadires,

El 28 de setembre és el dia internacional per la despenalització de l'avortament

prenent infusions de ruda. Fins a mitjans dels anys 70, a Espanya morien 3.000 dones cada any per infeccions o complicacions en aquests processos fatídics.

El 2013, manifestar-se en aquesta Barcelona ja és gairebé rutina de parxís. Potser ja és una atracció gratuïta per als turistes. Dissabte, el color era el violeta i, al segle XXI, la globalitat ja ho reconeix. «¿*Women rights* (drets de les dones)?», preguntava un turista al passeig de Gràcia.

Maria Toresano, presidenta del

Casal de la Dona de Terrassa, pertany a una generació que va ocupar el carrer per exigir més il·luminació a les vies perquè les dones poguessin anar a treballar sentint-se segures. Fa 30 anys, va protestar per les agressions contra les dones en el transport públic i, des d'en fa més de 30, el dret a l'avortament lliure i gratuït l'ha tret any sí i any també a l'asfalt. La reforma del PP, deia, «un retrocés històric».

Ja fa més d'un any, a Barcelona han aparegut anuncis al metro d'associacions antiavortistes. Són anuncis a tot color. Són falques a la ràdio que duren moltíssims segons. Són campanyes ideològiques que arriben a la bústia. Dissabte, una noia reclamava ajuda per a un carter, a Madrid, que es va negar a repartir la publicitat d'una associació provida. Li han obert un expedient i «el podrien fer fora», deia.

La marxa s'acabava amb una gran asseguda de 1.300 persones a la plaça de Sant Jaume davant d'una pancarta en què es llegia: Jo decideixo, jo desobeeixo. **Gemma Lianas** llegia un manifest mentre una dona xiuxiejava que haurien d'haver estat «molts més». A mitjans d'octubre, hi haurà més mobilitzacions. Aquesta setmana la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït ha presentat una proposta per a la defensa dels drets sexuals i reproductius.

Ahir les sis plantetes de ruda seguïen entre les falgueres de la plaça de Catalunya. ≡

cgaya@elperiodico.com